



## Teismeliselt lapsevankri ostmise miinused

„Tristan“

Heli Künnapas

2014

Tänapäev

Seda raamatut alustades ootasin ma tavalist raamatut, mis räägib tüüpilistest probleemidest, kui laps saab lapse. Tegelikkus erines sellest aga üsnagi palju.

Raamat räägib Miiast, 11. klassi õpilasest, kelle elu paistaks kõrvaltvaatajale perfektne. Suuresti oli see ka tõsi, kui välja jätta tema vanemate lõppematud tööpäevad ja lõputu õppimine koos trennitemisega. See muutub, kui tema poissõbraga veedetud sõbrapäeval ei olda eriti hoolikad ja Miia jääb rasedaks.

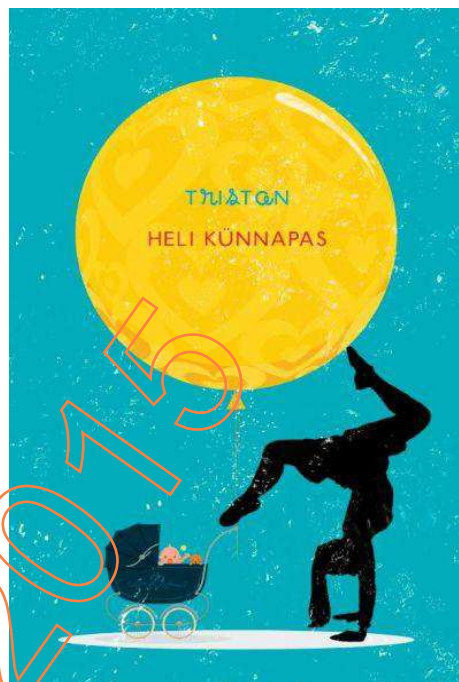
Peale seda muutub tema elus kõik drastiliselt ja seda ka mitte mõeldes, et lapse sünnitamine on kõige suurem probleem, mis üldse võib olla. Alguses on Miia siht rasedus katkestada, kuid hiljem ta muudab oma meelt. Tema tutvusringkond muutub ka täiesti ja talle saab osaks palju tõrjumist.

Noorteraamatu pealkiri „Tristan“ tuleb Miia pisipoja nimest. Ema otsust oma pojale just selline nimi panna põhjendatakse ühe filmiga, milles peategelane Tristan hakkab järjest oma lähedastest ilma jääma.

See teos sisaldab üsnagi pikka ajaperioodi, mis mulle väga meeldis. Ei räägitud ainult ajast enne sünnitust või ajast peale sünnitust, vaid nendest mõlemast. See raamat pani mind ka mõtlema, et lapsesaamise juures on peale lapse ebaregulaarse unegraafiku veel palju teisi probleeme. Näiteks oli probleeme lapse toitmise, palaviku ja hammaste tulekuga, millest ma isiklikult varem eriti midagi kuulnud ei olnud.

Stiili poolest oli raamat üsnagi süngetes toonides, kuigi peategelane eriti ei kurtnud oma elu üle. Põhiliselt elas ta üle oma poissõbra tujumuutusi, kes ei suutnud ära otsustada, kas ta tahab seda last või ei, kuigi teda huvitas algusest peale rohkem Miia kui nende ühine laps. Peategelase tuju tõstis fakt, et ta oli lõpuks kõikidele teiste arvamuse vastu seda last tahtnud ja lubas ka lapsele hea ema olla.

Kokkuvõtteks võib öelda, et raamat Tristanist meeldis mulle väga. Peale kõike masendavat raamatus lõppes ikkagi kõik õnnelikult. See raamat kiskus mind emotsionaalselt nii kaasa, et viimase peatüki ajal tulid mul peaaegu pisarad silma. See õpetas mulle, et õnneliku lõpu jaoks polegi midagi nii erilist vaja. Plusspunkte andis raamatule veel, et tegemist oli Eesti kohtade, koolide ja inimestega.





Ma soovitaksin seda raamatut kõikidele, keda see huvitab. Noortele võib see olla veel peale huvitava ka õpetlik, kuid ka vanemad inimesed saavad sellest kindlasti midagi õppida. Võibolla ainult mõnele suurele fantaasia armastajale ei pakuks see raamat suuremat huvi.

Ulakass 2015